

Espai d'espiritualitat

CANT PER DELEGACIÓ

El dia 27 de maig, se celebrà l'Eucaristia a la Catedral. En ocasió de la celebració dels cent cinquanta anys del naixement de Lorenzo Perosi. Per iniciativa del Secretariat de MÚsica Sacra (en aquest sentit cal felicitar a Mn. Jaume Gené), una colla de cors de l'arxidiòcesi interpretaren la *Missa Pontificalis* de Perosi. Aquesta Missa té moltes ressonàncies per una generació cristiana, car era cantada en moltes parròquies en les grans solemnitats. Fou un luxe i un honor que dirigís el gran cor i el conjunt instrumental amb l'orgue el mestre Mons. Valentí Miserachs, que ho feu amb l'excel·lència de la seva mestria. A part del Propi (*Glòria, Kyrie, Sanctus i Agnus*), al final tots interpretaren el joïós, sublim i airós Magnificat del mateix autor.

Amb una opinió superficial hom podria dir: "Fou una Missa-concert". O algú podria dir: "És una cosa d'altre temps, l'assemblea no hi participa". Opinar així és molt superficial i, fins i tot, denota ignorància. L'assemblea, per dir-ho així, pot delegar a l'orgue i al cor la seva lloança, la seva professió de fe i la seva pregària. Ells canten per mi la lloança del Senyor gloriós i present en el Sagrament. Els llavis dels fidels estan quietes, però el cor, en actitud de pregària i de recolliment, vibra intensament. I si el cor de tots vibra, tota l'assemblea participa en la seva pregària.

“ EL COR SEMPRE HA ESTAT PRESENT PER SOSTENIR, AJUDAR I FINS I TOT SUPPLIR EL CANT DE TOTA L'ASSEMBLEA ”

No són uns fidels que escolten una interpretació, són uns fidels que preguen, lloen i s'obren a les mocions de l'Esperit a través del cor que canta per ells i en nom d'ells, amb l'orgue, que els transporta a les regions inefables de la transcendència. No es pot dir que no hi han participat. Certament no han cantat, però el cant coral i la música han interpretat el seu esperit. Tota la immensa melodia, la seva bondat infinita, la seva santedat, la seva universalitat, ha habitat en el cor dels fidels, ha entrat dins d'ells i els ha elevat a Déu Trinitat. Per això, tant l'organista com el cor no són aliens a l'assemblea litúrgica, en formen part integrant i tota la seva música és ministerial. En la història del cant litúrgic, el cor sempre ha estat present per sostenir, ajudar i fins i tot suplir el cant de tota l'assemblea.

Rafael Serra Abellà, pvre.

Símbols i signes

ELS SANTOS OLIS

Els sants olis són tres: el crisma, l'oli dels catecúmens i l'oli dels malalts.

El nom "crisma" prové del grec i significa "unció". D'aquí prové la paraula Crist, és dir, l'Ungit. Al crisma se li afegeix alguna essència aromàtica per obtenir una fragància que signifiqui la bona olor de Crist.

La consagració del crisma només la pot fer el bisbe, la qual porta a terme; juntament amb la benedicció dels altres dos olis, el consagra durant la missa crismal, el Dilluns Sant, a la Catedral. L'ús del crisma era reservat, en l'Antic Testament, per la consagració dels reis, dels sacerdots i dels profetes, prefiguració de Crist, «l'ungit del Senyor», sacerdot, profeta i rei. De la mateixa manera se significa amb el sant crisma que els cristians, empeltats en el misteri pasqual de Crist en el sacrament del baptisme, participem del seu sacerdoci, esdevenim profetes i estem destinats a regnar amb Ell.

Am el crisma, pel qual es rep l'Esperit Sant, s'ungeix el cap en el baptisme, el front en el confirmació, les mans en l'ordenació de preveres i el cap en l'ordenació de bisbes. També es fa servir en la consagració dels altars i en la dedicació de les esglésies.

Amb l'oli dels catecúmens, utilitzat només en el baptisme, els qui rebran el baptisme són enfortits amb la força de Déu en la lluita contra el mal. Amb l'oli dels malalts, utilitzat només en la santa Unció, són alleujats, confortats i guarits els malalts en l'ànima (dona els perdó dels pecats) i en el cos (si és voluntat de Déu).

Àngel Rubio Cuza

Descobrim la Litúrgia de les Hores

CONSTANTS EN LA PREGÀRIA

El llibre dels Fets dels Apòstols ens diu de la primera comunitat cristiana que: «Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistit a les pregàries» (Fets 2,42).

Un tret distintiu dels primers cristians era el de les seves reunions de pregària. Aquest era el costum que havien viscut i après del judaisme, i no el van abandonar. Perquè aquesta oració, tot al llarg del dia, expressava i alimentava la seva fe en el Senyor mort i ressuscitat.

Amb el pas dels segles, però, aquesta pregària, que coneixem com a Ofici diví, es va allunyar de la vida quotidiana de tots els cristians. Un obstacle: el manteniment del llatí; va arribar un moment en què la majoria ja no l'entenia. Un altre: la poca formació, especialment bíblica, dels fidels. Això va fer que els salms i les altres lectures de les Escripures deixessin de ser l'aliment espiritual desitjat pels cristians; i que l'Ofici quedés en mans només dels qui coneixien, pels estudis teològics, tant el llatí com el contingut de la Bíblia: els bisbes, els preveres i els monjos. A mitjans del segle XX, la reforma litúrgica del Vaticà II va retornar aquesta pregària de l'Ofici diví a tot el poble de Déu. I va recuperar el seu caràcter originari d'oració eclesial per excel·lència.

En el 25è aniversari del Concili Provincial de 1995, els bisbes de Catalunya recordaven les paraules del papa Joan Pau II en l'inici del tercer mil·lenni: «Les nostres comunitats cristianes han d'arribar a ser autèntiques "escoles de pregària"» (NMI 33). Constataven que, en els darrers anys, la Litúrgia de les Hores s'ha fet més habitual i freqüent entre els fidels. I recomanaven que a les parròquies s'hi celebrassin en comunitat i en l'Església les principals pregàries de les Hores.

En aquest nou espai del *Connecta't*, mirarem d'explicar la Litúrgia de les Hores, el seu sentit i diversos aspectes de la seva celebració.

Jordi Guàrdia Romeu

L'Eucaristia, pas a pas

PREGÀRIA DELS FIDELS

Amb la pregària dels fidels, o oració universal, conclou la litúrgia de la Paraula de la celebració de l'Eucaristia. En aquesta pregària, el poble de Déu, a la llum de la Paraula proclamada, prega perquè la salvació promesa en les diferents lectures bíbliques arribi a tothom. Escoltar el Pare ens fa tenir cor de fill.

Conservem antiquíssims testimonis d'aquesta pregària com el de sant Justí, del segle II: "fem oracions per nosaltres mateixos, pels que han estat il·luminats (batejats) i per tots els altres" (Apologia 1, 5). Al segle V, desapareix la pregària dels fidels (a excepció de les oracions solemnes del Divendres Sant), la qual es recuperarà amb la reforma litúrgica del Concili Vaticà II.

Aquesta pregària, com més oberta i àmplia sigui, més agradable serà a la presència de Déu, perquè així com un pare o una mare desitja que els seus fills i filles s'estimin, s'ajudin i no s'oblidin els uns dels altres, també Déu desitja que sentim la humanitat com la gran família on tothom sigui recordat, estimat i ajudat. Tan sols un cor de fill de Déu es pot sentir germà de tothom i pregar per tothom. Ens ho diu sant Pau quan recomana pregar per tots els homes (1Tm 2,1), i sant Fructuós, a la petició del soldat Fèlix de pregar per ell, passa del que hagués estat una pregària particular cap a una pregària amplíssima que agafa no solament a Fèlix sinó a tota la comunitat cristiana: "Ara, em cal pregar per l'Església catòlica, estesa d'orient a occident" (Pass. Fruct. 3).

La pregària dels fidels és un noble exercici del sacerdoti dels fidels que, drets, es dirigeixen a Déu, mostrant a la vegada la sintonia entre allò que Déu els ha comunicat en la Paraula proclamada i les necessitats dels seus germans i germanes, esdevenint mediadors i intercessors entre Déu i la humanitat. Sens dubte, com deia Robert Cabié, és l'altra cara de l'evangelització: parlar dels homes a Déu és inseparable de parlar de Déu als homes.

Xavier Roig Rovira, pvre.

